

Душан Костић

САМОЋА ДИВЉА

*У самоћи од самоће подивљаћу
све што ме такне доживљавам као трње,
одсуство твога гласа убија бјелину зидова
и од њиховог ћугања бивам малено зрно.
Ова самоћа не лијечи као што сам вјеровао некад
него отвара простор за напетост
за размишљања свакојака о себи и другима,
не знам шта се око мене дешава и о чему
води се ријеч, ни о бригаама, ни за невоље,
као под глумим звоном вртим се одавде донде
и већ ме хвата ноћ неспокоја, ноћ без корака
и ријечи пријатеља, ноћ немирника.
Залуд сам потражио ово острво
од самоће у самоћи подивљаћу,
морам из њене опне
морам из њених шапа
нема ми друге, нема шта друго —
видим.*

